

# Når tiden står på gløtt.

## Paul Ivory Carrier Jr. (1950–2022)

NAVN | VED VEIS ENDE

Tommy Olsson



Paul Ivory Carrier Jr. FOTO: KIM NYGÅRD

Paul Ivory Carrier Jr. var vanskelig å styre unna, og en heller etablert lokal størrelse den gang på 1980-tallet jeg forvirret meg over grensen på nattoget fra Stockholm for å studere i Trondheim. Bildene hans var å se i alle mulige sammenhenger, og mannen selv satt ikke akkurat hjemme. Litt inn på 1990-tallet ble denne visuelle tilstedeværelsen tilsynelatende permanent da Cafe Aroma åpnet, hvor du i praksis ble sittende og drikke øl inni et eneste svært fargesprakende maleri du med en gang visste hvem som hadde malt. Like etter tok livet en av disse brå svingene, ting forandret seg, og bildene hans var ikke lenger å se noe særlig til – før sist sommer, da et retrospektivt gjensyn foregikk på KNUST nede på Nyhavna. Med tilbakevirkende kraft, vil jeg si – fordi det var ingen som malte som Paul. Både han selv og billeduniverset hans kom fra et annet sted, selv om det nå virker helt umulig å forestille seg hverken mann eller verk lenger unna enn Melhus. Helt ærlig, jeg aner fortsatt ikke nasjonaliteten til fyren, men i gamle dager snakket vi engelsk med hverandre. Maleriet hans var litt Sør-Amerika, litt Afrika, litt neo-ekspresjonisme, og litt Goethes fargelære, men veldig mye himmelen over Sør-Trøndelag i solskinn. En intens produksjon innenfor et relativt kort tidsrom, men med dype vedvarende spor i flere enn meg. Dette gjensynet sist sommer, både med mann og verk, førte med seg den type innsikt som gjerne kommer først lenge etterpå; Hvor mye han bidro med i forhold til, ikke bare i det å definere et avgjørende øyeblikk innenfor et i lange perioder heller tilbaketrent lokalt kunstliv, men også i hvor høy grad han på sikt var med på å forme en slags mental infrastruktur. Hvordan byen i det hele tatt fortsatt fungerer som by. Som noen vet har jeg litt drastisk relokert hit etter 30 år på kjøret i fire byer og tre nasjoner, og det er ikke bare fordi jeg deler denne fortiden, eller på noen måte er sentimental i forhold til det som er tapt, men fordi det er noe så sjeldent som et sted som funker for meg. Og fordi jeg føler en omsorg for den tid som er igjen. Trondheim var bestandig hjemme, lenge før jeg kom hit. Paul var en del av Trondheim, og det vil han fortsatt være lenge etter jeg er borte. Sic transit gloria mundi.

**Les Klassekampen på nett**